

No. 4. }

April 1882.

{ 8de Aargang.

Aftensang.

Mel.: O Jesu, din Gudsommelse.

Herre Krist, gik ikke bort!
 Blev hos os nu, det kvælder fort!
 Kom ind og mig den Glæde gjør,
 Træd indenfor mit Hus's Dør!

Lad dig nu bede, det er sent!
 Du ser, det hjertelig er ment,
 Og ved, du fremfor Alle mest
 Er mig saa hjertens kjær en Gæst.

Du ved, hvor det med mig er fat;
 Det stunder til den sorte Nat,
 Saa maa du ei, som Lyset er,
 Forlade mig i Mørket her.

Lys op, at jeg kan finde frem
 Til Herberg mit og Himmelhjem,
 Al Syndensørkets Nat og Tid
 Mig ei forvirder hid og did.

Arbeles i min sidste Nød
 Hjælp du mig til en salig Død!

O Herre, blev, jeg slipper dig
 Ei, før du saar_velsignet mig!

(Fra Lydst ved Landstad).

Johan Kosko eller et eneste Glas Vin.

I.

Om Koskos første Ungdom.

Johan Kosko var Søn til en agtet Mand i Nordamerika. For femten Aars Alderen var han blandt en af de snilleste og hyggeligste Gutter i hele Egnen. Han var en lydige Søn, opmærksom og hofflig mod Alle baade hjemme og udenfor Hjemmet; ogsaa i Skolen havde han godt Lov for sin Rødtid og Flid. Enhver syntes om ham og ventede, at han skulde blive en nyttig og brav Karl.

Da han var 15 Aar gammel forlod han sin Faders Hus for at komme i Lære hos en agtet Kjøbmand i Philadelphia. Hos ham vilde hans Fader, at han skulde lære Bogholderi, og tænkte siden at lade ham begynde egne Forretninger i Nærheden af Forældrene.

Johan Koskos nye Principal, Kjøbmand Markler, fattede strax Velvilje for Guttene. Han saa, at Kosko var flink og paalidelig, og derfor betroede han ham altid Mere og Mere. Og Kosko lagde sin Faders Formaninger paa Hjertet, styrede daarlige Selskaber, passede omhyggeligt sine Forretninger og søgte at overholde Apostelens Formaning: „Slyk det Døde under alle Skikkelser.“

II.

Den første Udsandhed.

Ikke langt fra Hr. Marklers Hus boede en anden Kjøbmand, som just paa denne Tid fik en Yngling paa Koskos Alder ved sine Forretninger. Den unge Mand, hvis Navn var Linden, var en livsglad, hjertelig Gut, som Kosko fik meget tilovers for. De laante hverandre Bøger, og en Dag, da Kosko kom forat levere en Bog tilbage, skænkede hans unge Ven i et Glas Vin af sin Principals Anker og overtalte Kosko til at drikke det med ham.

Nogle Dage efter kom Linden ind i Hr.

Marklers Butik for at hilse paa Kosko. Denne var alene; thi Markler spiste just Middag. Nu vilde Kosko ikke være ringere end sin Kammerat, men var i Tvivl om, hvorledes han skulde vise dette. Tanken faldt da naturligvis først paa hans Principals Vinanker; men en Stemme sagde ham, at det ei var ret for Gud at tage Noget af det, som var betroet ham, især da han maatte sige sig selv, at han ikke vilde vove at traktere sine Venner med Vinen i Hr. Marklers Nærverelse. Dog kunde han denne Gang ikke lytte til sin Samvittigheds Indvendinger. Han skammede sig formeget, og saadan Skam er en af vore allerfarligste Fiender.

Saa skænkede da Kosko i et Glas Vin til sin unge Ven; men Vinen var neppe rødere end hans Ansigt. Af Forskrækkelse for, at Markler skulde komme idetsamme, skyndte han sig saa, at Kranen i Ankeret ikke blev omhyggeligt lukket. Da derfor Kjøbmanden en Stund efter kom ind og saa Vinen dryppe, raabte han paa sin Bogholder. „Kosko, er det dig, som har aabnet Vinankeret?“ spurgte han. — O, hvilket Zieblit for den unge Mand! Vare han vilde sige Sandheden, hende, hvad hende vil; hvor meget bedre havde ikke det været for ham! Men nei; han tvivler et Zieblit og svarer derpaa: „Nei, Herre, det har jeg ikke.“ Kanske var dette den første Løgn, han nogensinde havde sagt. Hr. Markler fastede et gjennemtrængende Blik paa ham, vendte sig fra ham og lukkede selv omhyggeligt Kranen.

III.

Synden Aarsag til ny Synd.

Følgende Morgen kom den unge Linden atter til Hr. Markler og bad om at saa kjøbt en Flaske af den Vin, som Kosko havde givet ham af Dagen forud. Uden at sige et Ord saa Markler alvorligt paa Kosko, som stod ved Siden af ham. Men dette behreidende Blik var nok for en Yngling med hans Sindelag; han følte sig saa skamfuld og fortvilet, at han ved første Leilighed gik til sin Ven og overhøbede ham med

Bonner om, at han maatte fremstille Sagen for Hr. Markler saaledes, at Linden selv havde skjænket i Vinen for at smage paa den, og at Rosko Intet havde haat at bestille dermed. Hans Sammeat lo kun til Roskos Forskræffelse og lovede at gjøre, hvad han bad om, dersom Rosko vilde traktere et godt Aftensmaaltid paa ham. Dette blev lovet, hvorpaa Linden gik til Hr. Markler og holdt følgende Tale: „Hr. Markler erindrer vist,“ sagde han, „at Vinanferet løkkede forleden Dag, og Hr. Markler troede, at Rosko sagde Usandhed, da han blev tilspurgt derom. Men det var jeg, som havde været der og smagt paa Vinen.“

Paa denne Vis retfærdiggjorde han Rosko i hans Principals Dine. Men kunde Rosko glæmme, at et altsæende Die, dens Die, som er mægtigere, og hvis Domme ere frygteligere end Hr. Marklers, havde set Altjammen? Følte hm ikke, hvilken Byrde hvilede paa ham, saalænge hans Synd ikke var udslettet af Guds Bog? O, hvilken Smerte, at Synden allerede havde saaledes forblinded hans Dine.

IV.

Det første Tyveri.

Men hvorledes skulde Rosko kunne betale Aftensmaaltidet? Derpaa tænkte han ikke i første Dieblif. At bede sin Fader om Pengedertil vilde tage for megen Tid, og da han for ham maatte aflægge Regnskab for Pengenes Anvendelse, vilde han ogsaa nødigt henvende sig til ham. Allerede havde han taget to eller tre lange Skridt bort fra Sandhedens og Ærlighedens Bei; nu var det fjerde lettere; thi Samvittigheden var bleven tausere for hvert Skridt; han gik til sin Principals Pengekuffe — dog ikke uden stor Angest. Svagt lød en Stemme: „Mener du, at Han, som har Omfjerg for din uddødelige Sjæl, ikke mærker det?“

Men hvad skulde han gjøre? — Den usynlige Raadgiver, som gaar omkring i Mørket, sagde til ham: „Blot denne ene Gang!“ — og han selv lagde til: „Du kan jo betale det igjen, naar du faar Penge.“ Fjær med dette Sidste trøstede han sig, tog,

hvad han behøvede, og sneg sig urolig bort til Lindens Hjem.

De to Benner fulgtes nu ad til en Restauration. Da de havde spist, foreslog Linden, at de skulde beaytte en af de tvende Kertlege, som just laa paa Bordet — bare en liden Stund, for Morofstyld! Den stakkels Rosko var i Tvivl; han havde ikke sine Forældres Tilladelse til at spille Kort og sølte sig meget uhykkelig ved Forslaget. Men hastigt vaagnede hos ham et Haab om, at han muligens kunde vinde nogle Skillinger og paa den Maade blive sat istand til at faa tilbagebetalt det Stjaalne. — Han spillede og tabte; spillede atter, men tabte. Han blev ude af sig selv; snart steg Blodet op i hans Ansigt, snart igjen blev han bleg som et Lig; det blev trangt om hans Hjerte, og han vilde ligesom kvæles. Nu var det ikke blot det først Stjaalne; han maatte stjæle Mere for at betale sin Gjæld.

Da kastede han sig lige i Syndens Arme. Atter gik han til Pengekuffen og tog, hvad han behøvede. Tyveriet blev tilfældigvis — eller rettere ved Guds naadige Styrelse, bemærket; men Ingen mistænkte ham. Uhykkelig gik han der alligevel, som uafslædig jaget af Fiender. Han fandt, at dersom man kom efter, at det var ham, var det forbi med ham. Han besluttede derfor endnu engang at forsøge sin Lykke ved Spil; kanske han endnu kunde rede sig ud af sin Forlegenhed.

En Aften, da Alt var stille, listede han sig ind paa Kontoret og tog denne Gang ikke saa ganske liden Sum. Fuldt af Haab om at vinde ilede han da til et Spillehus, som han mente for sidste Gang, — og saa vilde han begynde et feilfrit Liv. Men for-gjæves; han spillede, til Morgenens brød frem, det ene Spil efter det andet, men tabte uophørligt, indtil sidste Skilling var udsat. Forvirret gik han hjem. Han sølte sig saa inderlig uhykkelig og saa alt sit Haab tilintetgjort. Sin Vre, sin Fremtid havde han opofret for en saadan ringe Ting, som i Begyndelsen saa saa ubetydelig ud, men dog lignede Snebolden fra Hjelddet, der uafslædig under sin Fart voxer, og jo længere desmere, indtil den tilsidst styrter i Afgrunden. Men trods sin Angest var Rosko dog ikke boiet nok til alvorligt at søge Naade og Forladelse hos Gud i sin Forlørsers Navn.

(Fortsættes).

Den lamme Tom.

Tom var fra Birsben af en Krobling. Hans Fader viste lidens Deltagelse for sit lidende Barn. Men de to Gutter, som I se bære den lamme Tom, de havde et medlidende Hjerte, tænkte paa Toms Nød og, hoormeget bedre de selv havde det. Om Vinteren drog de ham paa Skjelte, om Sommeren kom de og bar ham ud i det Grønne.

„Kanske jeg snart faar En, som bærer mig,” sagde Tom.

„Hvem er det?” spurgte Karl.

„Han deroppe, den Herre Jesus,” sagde Tom. „Han lader mig ikke saa længe vente paa sig. Han skal sige til sine Engle:

„Gaa og hent lille Tom! Og da st l jeg bæres did op, hoor Alt er Sollin og Vys!”

„Dunfer du det, Tom?”

„Skulde jeg ikke onste det, som er saa godt, at Jesus selv tager mig i sine Arme. han, som bærer sine Lam ved sit Bryst! og jeg tror, at jeg er hans Lam.”

„Ja, fiære Tom,” sagde Karls Moder; „han bærer ogsaa her sine Lam, han lader dem ikke vente, til de komme didop.”

Lille Toms Dine straaledede, idet han sagde: „Han bærer dem et Stykke her; men de fiende ikke altid hans Arme, eller hvordan han bærer dem. Deroppe holder han dem endnu nærmere til sig.”

Den bedende Hanna.

(1 Sam. 1).

Hanna var en from og gudfrøgtig Hustru. Hun drog ofte med sin Mand Elkana til Helligdommen i Silo, hvor Eli var Ypperstepræst. Hun var saare bedrovet over, at Gud ei havde velsignet hende med noget Barn. Og hun bad: „Herre

Zebaoth! dersom du ser til din Tjenestevindes Elendighed og kommer mig ihu og ikke glemmer din Tjenestevinde og giver din Tjenestevinde mandlig Sæd, da vil jeg give Herren ham alle hans Livsdage."

Og Herren horte Hannas Bøn. Hun

blev Moder til Samuel, hvem hun gav dette Navn, fordi han var begjæret af Herren. Og hun holdt sit Løfte og ofrede ham til Herrens Tjeneste. Og Samuel blev baade Dommer, Uppræst og Profet i Israhel, Profetskolernes Grundlægger og en tro Herrens Tjener. Og Hanna lovede Herren.

Giver ogsaa du, kjære Fader og Moder, dit Barn til Herren? Og vil du, kjære Barn, troiligen tjene Herren, tjene ham ogsaa i Ordets Embede, om Gud giver dig Anledning dertil? Gud give Mange af Eder Samuels Sind!

Maries Hemmelighed.

Endelig var da Examen over. Hviltet Rav og hvilken Spænding! Tidlig om Morgenen havde de været oppe for at reperiere; det havde været en idelig Summen, naar de sad og læste høit høer i sin Krog: de smaa Hoveder vare blevne som et sandt Piskloft, sliq havde de stuvet sammen deroppe, den mest forvirrede Samling af Navne, Marstal, Byer og Planter og Indbyggertal; de havde deklineret og konjugeret baade paa Engelsk og Norsk; men nu var det da over, saa man kunde saa puste ud. I dag havde der været Karakteroplæsning. Nu, hvorledes var det da gaaet? Na, baade saa og saa! Nogen maa der jo nødvendigvis sidde nederst ogsaa, dog saa langt ned som jo ikke Alf, men ned blev det dog. „Det var Historien, som irak mig ned“, sagde han og saa betydelig lang ud i Ansigtet, da han viste sin Moder Karakterjeddelen. „Det er nok heller, fordi du ikke kjender Maries Hemmelighed“, sagde hun og smilede hen til Søstren, der stod saa straalende, utaalmodig ventende paa, at Moderen skulde læse hendes gode Karakterer. Marie var yngre end Alf og havde tungere for at lære, men dog havde hun flere Genere paa sin Karakterjeddelen; men det var sandt, det var hendes Hemmelighed, som havde hjulpet hende. Hun læste ikke blot, men hun b a d ogsaa,

og derfor var hun bleven oplyttet; hun gif aldrig op i noget Sag, uden at hun havde bedet Jesus hjælpe sig, og var det den norske Grammatik, saa bad hun mange Gange, thi „Abstrakter“ og „Fallesnavne“, de kunde stundom dansse ganske rundt for hende.

Det var ikke ganske frit for, at Alf var misundelig paa Marie, der saa saa lykkelig ud; men snart var nu den Sky ogsaa over, og han tænkte bare paa, hvor morsomt de skulde saa det om Eftermiddagen. Der skulde nemlig være stor Balsart da; langt indover paa den anden Side af Bhaafen skulde de til alle Blaabærtuerne; de havde neppe Tid til at spiise, af Frygt for, at de Andre skulde komme dem i Forkjebet og finde de største Tuer. Saa blev da Smerebrodet lagt i Papir og puttet i Kommen, Alf tog det store Spand paa Armen, og saa bar det opover.

Det var en lang Vej, og tungt var det opover de bratte Vaffer, lige i den brændende Middagsjøl. Lyngen laa brun op over hele Nafsen, og dens smaa røde Kløkker hang visne og matte, sunkende efter Duggens Kjølighed. Oppe fra Vafferne kunde man se langt ud over aabne Havet, der laa glat som et Speil i Solglaansen; inderst inde laa enkelte Holmer, men længere ude var kun det vide Hav; alene i Horisonten tegnede sig det høie, hvide Fyrtaarn og et Skib for hængende Seil. Net som det var, naar en lav, knudret Furu kastede lidt Skygge fra sig, satte de sig ned for at tørre Sveddraaberne bort og se udover, men det var kun et Nu, saa arbejdede de atter videre; thi nu begyndte det at myldre langt nede af alle Esternølerne.

Endelig var da Toppen af den sidste Basse naaet, og for sidste Gang satte de sig ned i Skyggen. Hvor Lufsen var ren og let der høit oppe! det var, som alt det mugne Examenstøv var blæst bort. Dybt nede laa nu Byen med alle dens Tage, og rundt om det Hele laa Havet milevidt ud over. Nu først havde de Tid til at lægge Mærke til de tunge, mørke Skyer, der be-

gyndte at samle sig over Nafen; de bleve som lidt tvivlraadige og saa op; „det blir bare en Byge“, sagde Alf, og saa tog de fat paa Stoven.

Indover alle de mosgroede Tuer gik Veien; de høie Furutræer stod saa tæt, og den mørke Gran lude sig ind mellem dem; der var saa stille og tyst i den ensomme Skov; nu og da kom der et varmt Solstreif bag Skyerne og kastede Glans langt ind mellem de røde Stammer, eller et skarpt Fuglekrag hørtes; men saa vandrede de atter i den samme dæmpede, alvorfulde Belysning og Stilhed. Men der laa alle Blaaberterne, og saa kom Fingrene i Bevægelse; nu havde de smaa Fingre hvilet saa længe, medens Tanterne havde floiet om i al denne Examenstravlhed, saa det varede ikke længe, forend de begyndte at ærgre sig over, at de ikke havde taget et Spand til med; dog havde det endnu ingen Fare; thi de blaa Læber viste, at de selv havde ikke saa lidt Rum. Men nei, se hen over der! det blaaner til alle Sider, den ene Tue synes tættere end den anden, og dybere og dybere gik de ind over Stoven.

Da lod der pludselig Sang længer inde; de glade og lette Toner hoppede ned til dem; endnu kunde de ikke skjelne Ordene, men Melodien var kjendt, de havde jo saa ofte sunget den paa Søndagsstolen. Da kom den nærmere og nærmere; det var en Nigestemme, og nu kunde de tydelig høre det næste Vers:

Jeg glæder mig til Himmelen,
mit lysse Faderhjem;
der skal jeg med min Krone gaa
i Guds Jerusalem.
Ei Sorger Himlen naa,
ei Sorger Himlen naa!
hos Jesum kun er Salighed,
ei Sorger Himlen naa.

Neppe var den sidste Tone hændet, forend en liden barfodet Pige hoppede frem over Tuerne. Hun standsede overrasket, da hun saa de to, men nærmede sig dog snart. Hun var barhovedet og solbrændt, og i Haanden bar hun en stor Line, hvori hun

plukkede Bærene. Da de vare komne saa nær hverandre, at der blot var en bred Furu imellem dem, spurgte Marie:

„Hvor har du lært den Sangen henne?“

„Jeg har lært den af Ragnhild.“

„Hvem er det?“ spurgte Marie op igjen, som syntes, det sidste Svar var mer end ubestemt.

„Det er hende med den tykke Fletten over Nyggen.“

Nu lo Marie, saa hun maatte holde sig fast i en Gren, og den Anden lo med.

„Hvor bor hun henne da?“

„Nede i Byen, og vi plukkede Blaaber sammen her ifjor; men i Sommer har jeg ikke set hende.“

„Det var vel aldrig Ragnhild Evendsen?“ spurgte Marie hurtig, men huffede strax, at den Anden vidste jo ikke nærmere om hende.

„Hun var saa snil,“ fortsatte imidlertid den Ubekjendte; „det var hende, som lærte mig om Jesus. Vi bad og vi sang, og hun var saa sød; men nu har hun vist glemt mig“, og det klang saa sørgmodigt.

„En Kristen glemmer aldrig,“ sagde Marie, med en usædvanlig bestemt og alvorlig afvisende Tone.

„Men jeg har ikke set hende hele Tiden. Her har været saa mange Piger heroppe i Stoven hver Dag, og jeg har set paa dem alle, men det var aldrig Ragnhild. Jeg har sidet hver Eftermiddag der borte i Balken og ventet og ventet; men hun er ikke kommen.“

„O, nu ved jeg det,“ raabte Marie med Et; „det maa være vor Ragnhild; thi hun døde i vinter.“

„Død!“ gjentog den Anden og lagde Ansigtet i Hænderne og græd. Det var hendes eneste Veninde, den Æneste, der havde holdt af hende, hun, som havde fort hende til Jesum; og nu var hun atter alene i Verden.

Ja, det maatte være hende; jo mere hun fortalte og skildrede hende, desto klarere traadte den Afdødes Skikkelse frem for Marie.

„Var hun længe syg?“ spurgte hun, da hun endelig havde faaet tørrer Taaverne bort.

„Nei, ikke mere end en Uge; og hun var saa fælig; hun vidste, at hun skulde gaa til Jesus, og hun talte kun om, hvor deilig hun vilde faa det i Himmelen.“

„O, gid jeg ogsaa var der; nu er der Ingen, som holder af mig mere,“ hulkede hun igjen.

„Kan ikke jeg være din Veninde?“ spurgte Marie hjertelig og tog hendes Haand.

„Manghild var tusinde Gange sødere og snillere end mig, men jeg vil holde lige saa meget af dig som hun.“

„Vil du?“ spurgte hun overrasket og saa op paa hende med de taarefyldte Øine; hun havde ikke tænkt, at der endnu gaves Nogen, som vilde være glad i hende.

„Men hvad hedder du?“ spurgte Marie.

„Sigrid, og du?“

Og da de saa havde vejlet Navne, drog Marie hende ind til sig og de lovede at holde af hinanden indtil Døden.

(Fortsættes).

Den døende Søns sidste Raab.

(Indsendt af L. C.).

I det nordvestlige Dakota, i Grand Forks Co., døde for kort Tid siden en liden Dreng, omtrent 7 Aar gammel. Han havde ligget syg i omtrent 3 Uger og led af Hjernebetændelse. I hele den Tid, han laa syg, syntes han at have temmelig store Smerten, men tillige at bære dem med en sjelden Taalmodighed. Aldrig hørte man nogen utaalmodig Klynken fra hans Mund; men han laa bestandig stille, og paa adskillige Spørgsmaal, som Forældrene rettede til ham, svarede han næsten altid med uhorlig Stemme. Men en af de sidste Aftener, han levede, medens alle Tilstedeværende tauste og Forældre og Sødsfende grædende ventede paa at se ham undaande, raabte Drengen pludselig med en stærk og klar Stemme: „Fader, Fader!“ paa hvilket Raab Faderen svarede og spurgte: „Hvad vil du, min kjære Son?“ Drengen gav atter et Raab og sagde: „Kom ud fra Saloonen!“ hvorpaa Faderen svarede med en af Graad næsten tvangt Stemme: „Ja, min Son, det skal jeg.“

Dette var de sidste tydelige Ord, som hørtes af Drengens Mund.

Saaledes vil Herren ogsaa benytte de smaa Børn som sine Redsfæder til at omvende Fædrenes Hjærter til sig. Gud hjælpe Alle, baade Store og Smaa, til at høre hans Raab!

Gaade.

Sætter du „a“ i min Midte, er Slipperen glad i mig. Sætter du „u“ i min Midte, ere Alle glade i mig. Sætter du „y“ i min Midte, er Ingen glad i mig.

Dødsning

paa Gaaden i No. 1:

Paris. (Nagtig opløst af R. F. S., Lake Mills, Iowa; R. M. L., White Bear Centre, Minn.; B. J., Mariabahl, Kansas; J. D. J., North Fort, Minn.; J. P. E., Granite Falls, Minn.; R. C. og J. C., Jordan, Wis.)

Dødsning

paa Gaaden i No. 2:

Mod, Mode, Moder.

(Nagtig opløst af B. J., Mariabahl, Kansas; J. H. S., Zumbrota, Minn.; G. W., Woodville, Iowa; C. L. D., Dalby, Iowa; C. S., Roscoe Centre, Minn.; R. M., Strick, Wis.; M. M. R. og M. R., Chicago, Ill.; M. S., Dallas, Wis.; M. G., Highland Prairie, Minn.; A. J. L., Manitowoc, Wis.; J. D. J., North Fort, Minn.)

Øvitteringer.

Til „Børnenes Jubeloffer“

I Minnesota Distrikt er sendt ved Pastor Koefod til Kassereren fra Karine og Anna Marie Kanerud \$1.00.

I østlige Distrikt. Ved Lærer O. L. Søvre fra Nim Nelson Sjaahem i Jordan Mch. Wis. \$5.00.

Til „Waisenhuset“

er sendt Pastor Homme fra Caroline og Christopher Brevig, Horeb, Pope Co., Minn. \$1.00.
J. B. Frich.

Børneblad,

8de Aargang,

koster som før 35 Cts. pr. Exemplar. Agenter, der selv holde Navneliste og udsende Bladet, erholder det i Puffer paa 5-9 Explt, efter 30 Cts. pr. Explt. 10-49 " " 25 " " 50 og derover " 20 " "

Adresse:

J. B. Frich,
Dr. 8, La Crosse, Wis.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Trykt i „Varden“s Andstrykkeri, La Crosse, Wis.